

Daniel Kitabı - Sayı Elli

Daniel 8'in peygamberlik sırlarının kilidini açmak: Palmoni'nin vahyi

Jeff Pippenger

2024-01-14

Daniel kitabının sekizinci bölümünde, Daniel'e Kutsal Kitap peygamberliğindeki krallıklara dair bir görüş verilir ve ardından bir soru ve bir cevapla temsil edilen göksel bir diyalog duyur.

Sonra bir kutsalın konuştuğunu işittim; ve konuşmakta olan o belirli kutsala başka bir kutsal şöyle dedi: "Gündelik kurban, ıssızlığa sebep olan suç ve hem kutsal yerin hem de ordunun ayak altına verilmesiyle ilgili görüş bu durum ne zamana kadar sürecek?" O da bana dedi ki: "İki bin üç yüz gün sürecek; sonra kutsal yer arındırılacaktır." Daniel 8:13, 14.

İlk on iki ayet görüşü temsil eder ve on üçüncü ve on dördüncü ayetler başka bir görüşü tanımlar. Tıpkı her ikisi de "take away" olarak çevrilen iki farklı İbranice kelime ve her ikisi de "sanctuary" olarak çevrilen iki farklı İbranice kelime örneğinde olduğu gibi, Daniel kitabının sekizinci bölümünde de her ikisi de "vision" olarak çevrilen iki farklı İbranice kelime vardır.

'take away' olarak çevrilen iki kelimeye gelince, Adventizm'in ilahiyatçıları bu kelimelerin her ikisinin de 'kaldırmak' anlamında anlaşılması gerektiğini savunur. 'sanctuary' olarak çevrilen iki kelimeye gelince, Adventizm'in ilahiyatçıları bu kelimelerin her ikisinin de 'Tanrı'nın tapınağı' anlamında anlaşılması gerektiğini ileri sürer; 'vision' olarak çevrilen iki kelimeye gelince ise, Adventizm'in ilahiyatçıları yine bu iki kelime arasındaki ayrımları göz ardı eder. Bu ayrım Daniel için o kadar önemliydi ki, kasten iki çok farklı İbranice kelime kullandı; dolayısıyla biz de bu ayrımı tespit edip korumalıyız. On üçüncü ayette geçen 'görüm' kelimesi İbranice 'chazon'dur ve rüya, vahiy ya da kehanet—bir görüş—anlamına gelir.

"Vision" sözcüğü, Daniel kitabının sekizinci bölümünde on kez geçer, ancak iki farklı İbranice sözcüğü karşılar. On üçüncü ayette yer alan "Chazon" ayrıca birinci ayette, sonra ikinci ayette iki kez, elbette on üçüncü ayette ve on beşinci, on yedinci ve yirmi altıncı ayetlerde birer kez geçer. Daniel kitabının sekizinci bölümünde "vision" sözcüğünün geçtiği on yerin yedisinde bu sözcük "chazon'dur ve basitçe "bir görüş" anlamına gelir.

Daniel kitabının sekizinci bölümünde "görüm" sözcüğünün geçtiği diğer üç yerde, bu sözcük İbranice "mareh'tir; "görünüm" ya da "görünüş" anlamına gelir. Sekizinci bölümde İbranice "mareh" sözcüğü bir yerde de "görüm" değil, "görünüş" olarak çevrilmiştir; böylece kelimenin anlamı daha da belirginleşir. Daniel, çevirmenlerin aynı sözcük gibi değerlendireceği kadar anlamları birbirine yakın iki farklı İbranice sözcüğü neden kullandı? Bunun bir önemi var mı?

"Tanrı'nın sözündeki her ilkenin bir yeri, her gerçeğin bir önemi vardır. Ve tasarımı ve uygulamasında, bütün yapı Yazarına tanıklık eder. Böyle bir yapıyı, Sonsuz'unkinden başka hiçbir zihin tasavvur edemez veya biçimlendiremezdi." Eğitim, 123.

İkinci sorunun cevabı Evet'tir; Daniel'in bu ayrımı neden yaptığı gerçekten önemlidir, bu nedenle ayrımı neden yaptığını soran birinci soruyu anlamaya çalışmak peygamberlik öğrencisinin sorumluluğu haline gelir. "sanctuary" olarak çevrilen kelime ve "take away" olarak çevrilen kelimeyle ilgili yaptığı ayrımların ebedî sonuçları vardır; öyleyse, "vision" olarak çevrilen kelime söz konusu olduğunda neden daha az bir önem beklensin? "Every fact" "in the word of God," "its bearing" taşır ve peygamberlik "structure" üzerinde ve "executed" edildiğinde peygamberliğin yerine gelişini etkiler.

Sekizinci bölümde “görüm” sözcüğünü ele almaya başlarken, Daniel'in tanıklığıyla “ilgisi” olan bir “olgu” şudur: Daniel sekizinci bölüm on üçüncü ayetteki soruya, “İki bin üç yüz güne kadar; sonra kutsal yer arındırılacaktır” diye cevap verenin kim olduğudur.

Daniel kitabının sekizinci bölümüyle doğrudan "ilgisi" olan dört gerçek var; bunları ele almayı düşünüyorum. Bunlardan biri, Ulai Nehri görümünün son günler için bir kehanet olarak tanımlanmış olmasıdır ve aynı zamanda 1798'de "sonun zamanı"nda "mühürü açılan" Daniel kitabının "bilgi"sinin simgesidir.

Tanrı'nın Sözü'nün çok daha derinlemesine incelenmesine ihtiyaç vardır. Özellikle Daniel ve Vahiy kitaplarına, hizmetimizin tarihinde daha önce hiç olmadığı kadar ilgi gösterilmelidir. Roma gücü ve papalıkla ilgili bazı konularda daha az şey söyleyebiliriz, ama Tanrı'nın Ruhü'nün esiniyle peygamberlerin ve elçilerin yazdıklarına dikkat çekmeliyiz. Kutsal Ruh, hem peygamberliğin verilmesinde hem de tasvir edilen olaylarda, işleri öyle biçimlendirmiştir ki, insani unsur gözlerden uzak tutulmalı, Mesih'te gizlenmeli ve göğün Rab Tanrısı ile O'nun yasası yüceltilmelidir.

Daniel kitabını okuyun. Orada temsil edilen krallıkların tarihini madde madde gözünüzün önüne getirin. Devlet adamlarını, kurulları, kudretli orduları görün; Tanrı'nın insanların gururunu alçaltarak insan görkemini toza nasıl serdiğini görün. Yalnızca Tanrı büyük olarak gösterilir. Peygamberin görümünde O'nun güçlü bir hükümdarı alaşağı edip yerine bir başkasını yükselttiği görülür. O, evrenin hükümdarı olarak açığa çıkar; sonsuz krallığını kurmak üzeredir—Günlerin Eskisi, diri Tanrı, bütün bilgeliğin Kaynağı, bugünün Hükümdarı, geleceğin Açıklayıcısı. Okuyun ve anlayın: insanın, ruhunu beyhudeliğe yüceltirken ne denli yoksul, ne denli zayıf, ne denli kısa ömürlü, ne denli yanılır ve ne denli suçlu olduğunu.

Kutsal Ruh, Yeşaya aracılığıyla, başlıca dikkat odağı olarak Tanrı'ya, yaşayan Tanrı'ya—Mesih'te açığa çıkarıldığı hâliyle Tanrı'ya—bizi yöneltir. “Bize bir çocuk doğdu, bize bir oğul verildi; yönetim O'nun omzunda olacak; ve adı Harika, Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Barışın Önderi diye anılacak” [Yeşaya 9:6].

Daniel'in Tanrı'dan doğrudan aldığı ışık özellikle bu son günler için verilmişti. Şinar'ın büyük ırmakları olan Ulai ve Hiddekel'in kıyılarında gördüğü görümler şimdi yerine gelmektedir ve önceden bildirilen bütün olaylar yakında gerçekleşmiş olacak.

Daniel'in kehanetleri verildiğinde Yahudi ulusunun içinde bulunduğu koşulları düşünün. İsraililer esaretteydi, tapınakları yıkılmıştı, tapınak hizmeti askıya alınmıştı. Dinleri, kurban sisteminin ayinlerine odaklanmıştı. Dışsal biçimleri her şeyden önemli kılmışlardı; oysa gerçek

ibadetin ruhunu yitirmişlerdi. İbadetleri, putperestliğin gelenek ve uygulamalarıyla yozlaşmıştı ve kurban ayinlerini yerine getirirken gölgenin ötesindeki aslı görmüyorlardı. İnsanların günahları için gerçek sunu olan Mesih'i ayırt edemiyorlardı. Rab, dışsal törenlerin dinlerinin bütünü haline gelmemesi için halkı esarete düşürdü ve tapındaki hizmetleri askıya aldı. İlke ve uygulamaları putperestlikten arındırılmalydı. Kalpten ibadet yeniden canlansın diye törensel hizmet sona erdi. Ruhsal olan ortaya çıksın diye dışsal görkem kaldırıldı.

Esaret diyarında, halk tövbe ile Rab'be yöneldikçe, O kendini onlara açıkladı. O'nun huzurunun dışsal bir temsili yoktu; ancak Doğruluk Güneşi'nin parlak ışınları zihinlerine ve yüreklerine doğdu. Alçalış ve sıkıntıları içinde Tanrı'ya yakardıklarında, O'nun peygamberlerine, geleceğin olaylarını — Tanrı'nın halkının baskıcılarının devrilmesini, Kurtarıcı'nın gelişini ve ebedî krallığın kurulmasını — açığa çıkaran görümler verildi. El Yazmaları Yayınları, cilt 16, 333-335.

Ulai Nehri görümünün son günler için verilmiş olduğu "gerçeği", bir peygamberlik öğrencisinin, görümde temsil edilen olaylar hakkında görümün neyi önceden bildirdiğini anlamak için çaba göstermesini gerektirir. Ulai Nehri görümüyle bağlantılı peygamberlik "hususları", "Kutsal Ruh" tarafından, "hem peygamberliğin verilisinde hem de tasvir edilen olaylarda" "şekillendirildi". Bir peygamber görüm aldığıında onun başına neler geldiği ve peygamberin belirlediği peygamberlik olayları, her ikisinin de son günlerde gerçekleşecek olanın peygamberce bir temsili olduğu bilinciyile incelenmelidir. Önceki pasaj, Daniel'in "yedi zaman" esareti içinde olduğunu kabul etmemiz gerektiğini vurgular.

Daniel, Vahiy 11'deki üç buçuk günün sonunda esaretlerini fark eden; ardından tövbe ile Rab'be dönen, Levililer 26'da belirtilen duayı yerine getiren ve kıymetli olanı değersiz olandan ayıran kişileri temsil eder. Ardından Rab, onlara Kendini gösterirken dağılmış olanları toplama vaadini yerine getirir. O hâlde onların "başlıca ilgi odağı" da "Mesih'te açığa çıkarılan Tanrı"dır.

Ulai Nehri görümünün "önemi" ve Mesih tarafından "tasarlanan" peygamberlik mesajının "yapısına" nasıl katkıda bulunduğu, kısaca ele aldığımız ilk "olgu"dur; alıntılanan pasaj ise başlıca amacımızın, "Mesih'te açıklanan" şekliyle Tanrı'nın vahyi olması gerektiğini belirtir. Daniel'in sekizinci bölümünde, Mesih, Yeşaya'nın, O'nun "adı Harika, Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi diye çağrılacaktır" diyerek sunduğu şekilde sunulmaz. Daniel'in sekizinci bölümünde Tanrı, Mesih'te Palmoni olarak, yani Harika Sayıcı ya da Sırların Sayıcısı olarak açığa çıkarılır.

Söz konusu "olgu", "Palmoni" adının "etkisi"nin ve bu adın peygamberliğin "yapısı" ve "kurgusu"na nasıl katkıda bulunduğunun araştırılmasını gerektirir. Daniel'in sekizinci bölümünde fark edilmesi gereken üçüncü "olgu" ise, Millerci hareketin merkezi doktrinsel dayanağının bu bölümde ortaya konmuş olmasıdır. Miller'in en parlak mücevheri on dördüncü ayette bulundu ve şu anda gerçekleşme sürecinde olan Ulai Nehri görümü üzerindeki bu "olgu"nun "etkisi"ni anlamaya çalışmalıyız.

Miller'in rüyasında, odasının ortasındaki masanın üzerine konulan mücevher kutusu güneşin parlaklığıyla parıldadı; ancak son günlerde kutu daha büyüktür ve başlangıçta Miller'in masasına

konulduğundakinden on kat daha parlak parlar. Millerci hareketin merkezî sütununu içeren Ulai Irmağı görünümünde, son günlerde o doktrinin ışığını on kat artıran şey nedir? 1798'de zamanın sonunda açıklanmayan, son günlerde ne açıklanmaktadır? Kardeş White'ın “şimdi gerçekleşme sürecindedir” dediği Ulai Irmağı görünümünün “olayları” nelerdir?

Bu ilk üç gerçeği (Ulai Nehri görünümü, Palmoni olarak açığa çıkarılan Mesih ve merkezî öğretisi) açık yüreklilikle bir araya getirdiğimizde, Ulai Nehri görünümüne dair çalışmamızı etkileyecek basit bir öncülü kabul etmeye istekli olmalıyız. Bu birleştirilmiş gerçekler, görmek isteyenlere, 1798 yılında mührü açılan mesajın zamana dayandırılmış bir mesaj olduğunu gösterir. Öngörülse zaman peygamberliği unsuru olmadan Miller'in mesajı var olmazdı.

Bu bölümle ilgili dördüncü “gerçek” şudur: Milleritler peygamberlik zamanına dayanan bir mesaj sundular. Bu gerçeği vurgulamak için Tanrı, on üçüncü ve on dördüncü ayetlerde Mesih'te Harika Sayıcı (Palmoni) olarak açığa çıkarıldı. Görümün yalnızca on dördüncü ayetteki iki bin üç yüz günün sonu olarak 22 Ekim 1844'ü belirlemekten ibaret olduğu düşüncesi, Tanrı'nın Mesih aracılığıyla Palmoni olarak açığa çıkarıldığı vahyin üzerine soğuk su dökmektir.

Adventizm'in ilahiyatçıları, Daniel kitabının sekizinci bölümünün on üçüncü ayetindeki sorunun önemini üzerini örtmek için büyük bir gayretle çalıştılar; çünkü masallardan oluşturdukları karışımı, “kulakları kaşınan” bilgisizleri Adventizm'in ana sütunuyla bağlantılı hakikatlerle ilgilenmekten alıkoyacak şekilde tasarladıkları bir tat vermek istiyorlardı.

Advent inancının, diğerlerinin hepsinden üstün olarak hem temeli hem de merkez direği olmuş Kutsal Yazı, “İki bin üç yüz güne dek; sonra kutsal yer arındırılacak.” şeklindeki bildiri idi. [Daniel 8:14.] Bu sözler, Rab'bin yakında gelişine inanan herkes için tanıdık sözlerdi. Bu peygamberlik sözü, imanlarının parolası olarak binlerce kişinin dudaklarından tekrarlandı. Orada önceden bildirilen olaylara en parlak beklentileri ve en kıymetli umutlarının bağlı olduğunu herkes hissediyordu. Bu peygamberlik günlerinin 1844 sonbaharında sona ereceği gösterilmişti. Hristiyan dünyanın geri kalanıyla aynı şekilde, Adventistler o zaman yeryüzünün ya da onun bir bölümünün kutsal yer olduğunu düşünüyorlardı. Kutsal yerin arındırılmasının, son büyük günün ateşleriyle yeryüzünün arıtılması olduğunu ve bunun ikinci gelişte gerçekleşeceğini anlıyorlardı. Buradan da Mesih'in 1844'te yeryüzüne döneceği sonucu çıkarılmıştı.

Ama belirlenen zaman geçmişti ve Rab görünmemişti. İmanlılar Tanrı'nın Sözü'nün boşa çıkmayacağını biliyorlardı; kehaneti yorumlarında bir hata olmalıydı; ama hata neredeydi? Birçoğu, 2300 günün 1844'te sona erdiğini inkâr ederek güçlüğü kestirip attı. Buna, Mesih'in bekledikleri zamanda gelmemiş olması dışında hiçbir gerekçe gösterilemiyordu. Şöyle savundular: Eğer peygamberlik günleri 1844'te bitmiş olsaydı, Mesih o zaman yeryüzünü ateşle arındırarak kutsal yeri temizlemek üzere geri gelmiş olurdu; madem gelmedi, demek ki günler sona ermiş olamazdı.

Bu sonucu kabul etmek, peygamberlik dönemlerine ilişkin önceki hesabı terk etmek demektir. 2300 günün, Artahşasta'nın Kudüs'ün onarımı ve yeniden inşası için verdiği fermanın yürürlüğe girdiği M.Ö. 457 sonbaharında başladığı anlaşılmıştı. Bunu başlangıç noktası olarak aldığımızda, Daniel 9:25-27'de o döneme ilişkin açıklamada önceden bildirilen bütün olayların

uygulanmasında tam bir uyum görülüyordu. Altmış dokuz hafta, yani 2300 yılın ilk 483 yılı, Mesih'e, Meshedilmiş Olan'a ulaşacaktı; ve Mesih'in M.S. 27'deki vaftizi ve Kutsal Ruh tarafından meshedilişi, bu belirlemeyi tam olarak yerine getirdi. Yetmişinci haftanın ortasında Mesih öldürülecekti. Vaftizinden üç buçuk yıl sonra, M.S. 31 ilkbaharında, Mesih çarmıha gerildi. Yetmiş hafta, yani 490 yıl, özellikle Yahudilerle ilgili olacaktı. Bu süre dolduğunda, ulus, öğrencilerine zulmederek Mesih'i reddedişini mühürledi ve elçiler M.S. 34'te Yahudi olmayanlara yöneldiler. Böylece 2300 yılın ilk 490'ı tamamlandığına göre, 1810 yıl kalıyordu. M.S. 34'ten itibaren sayılan 1810 yıl 1844'e ulaşır. 'O zaman,' dedi melek, 'kutsal yer arındırılacaktır.' Peygamberliğin önceki tüm belirlemeleri, belirlenen zamanda tartışmasız biçimde yerine gelmişti. Bu hesaba göre her şey açık ve uyumluydu; ancak 1844'te kutsal yerin arındırılmasına karşılık gelen herhangi bir olayın gerçekleştiği görülmemişti. Günlerin o tarihte sona erdiğini inkâr etmek, meselenin tümünü karmaşaya sürüklemek ve peygamberliklerin tartışmasız gerçekleşmeleriyle doğrulanmış kabulleri terk etmek demektir.

Ama Tanrı halkına büyük Advent hareketinde önderlik etmişti; O'nun kudreti ve görkemi bu çalışmaya eşlik etmişti ve bunun karanlık ve hayal kırıklığıyla sona ermesine, sahte ve fanatik bir coşku olarak kınanmasına izin vermeyecekti. Kendi sözünü şüphe ve belirsizlik içinde bırakmayacaktı. Birçokları peygamberlik dönemlerine ilişkin önceki hesaplarını terk edip buna dayanan hareketin doğruluğunu inkâr etse de, diğerleri Kutsal Kitap ve Tanrı'nın Ruhunun tanıklığıyla desteklenen iman ve deneyim noktalarından vazgeçmek istemiyorlardı. Peygamberlikleri incelerken sağlam yorum ilkelerini benimsediklerine ve zaten kazanılmış gerçeklere sınıksız sarılmanın ve Kutsal Kitap araştırmalarını aynı doğrultuda sürdürmenin görevleri olduğuna inanıyorlardı. İçten dualarla görüşlerini gözden geçirdiler ve hatalarını bulmak için Kutsal Kitap'ı incelediler. Peygamberlik dönemlerine ilişkin hesaplarında bir hata göremediklerinden, mabet konusunu daha yakından incelemeye yönlendirildiler.

Ulai Irmağı görünümünün tanımlandığı aynı pasajda, Kardeş White tarafından bize, "Tanrı'nın Sözü'nün çok daha yakından incelenmesine ihtiyaç olduğu" bildirildi. İlahiyatçılar, The Great Controversy'deki önceki pasajda "peygamberlik dönemleri" konusunu, sanki Kardeş White'ın yorumunu sınırlandırdığı "peygamberlik dönemleri" iki bin üç yüz yıllık peygamberliğin içinde temsil edilen beş peygamberlikten ibaretmiş gibi sunacaklardır. Ne de olsa, iddia ettiklerine göre, o peygamberliklerin dördü söz konusu pasajda özellikle ele alınmaktadır. Ancak konunun "çok daha yakından" incelenmesi, Kardeş White'ın yazılarında çoğul olarak geçen "peygamberlik dönemleri" teriminin, 22 Ekim 1844'te yerine gelmesi gereken iki peygamberliği daha doğru biçimde ifade ettiğini göstermektedir.

Cebrail'in Daniel için belirlediği ve iki bin üç yüz yılın parçası olan beş belirli zaman peygamberliği vardır. İlki, "sokaklar ve surların sıkıntılı zamanlarda inşa edileceği" kırk dokuz yılı belirtir. İkincisi, M.Ö. 457 yılı başlangıç noktası alındığında dört yüz seksen üç yıl sonra Mesih'in vaftiziydi. Üçüncüsü O'nun çarmıha gerilişiydi; dördüncüsü ise özellikle Yahudi ulusu için ayrılmış dört yüz doksan yılın sonunda Müjde'nin uluslara gideceği zamanı belirledi; ve beşinci (ve yalnızca beşinci) zaman peygamberliği 22 Ekim 1844'te sona erdi. Önceki dört zaman peygamberliği 1844'ten çok önce sona erdi. Öyleyse, Ellen White 1844'te sona erecek "peygamberlik dönemleri" ifadesini çoğul olarak kullandığında aslında neyi kastediyor?

Milleritlerin ilk hayal kırıklığını ele alırken, o sorunun cevabını saptıyor:

Tanrı'nın halkını Rab'lerini beklerken sevinçli bir beklenti içinde gördüm. Ama Tanrı onları sinamaydı diledi. O'nun eli, peygamberlik zamanlarının hesabındaki bir yanlışlığı örttü. Rab'lerini bekleyenler bu hatayı fark etmediler; zamana karşı çıkan en bilgili kişiler de bunu göremediler. Tanrı, halkının bir hayal kırıklığıyla karşılaşmasını diledi. Zaman geçti ve Kurtarıcılarını sevinçli bir beklentiyle bekleyenler üzgün ve cesareti kırılmıştı; oysa İsa'nın gelişini sevmemiş, ama korkudan dolayı mesajı benimsemiş olanlar, O'nun beklenen zamanda gelmemiş olmasına sevindiler. İman itirafları yüreklerini etkilememiş ve yaşamlarını arındırmamıştı. Zamanın geçmesi, böylesi yürekleri açığa çıkarmaya pek uygundu. Gerçekten Kurtarıcılarının gelişini seven, kederli ve hayal kırıklığına uğramış olanlarla alay eden ilk kişiler onlar oldu. Tanrı'nın, halkını sınarken ve sinama anında geri çekilip geriye dönecek olanları ortaya çıkarmak için onlara derin bir sinama verirken sergilediği bilgeliği gördüm.

"İsa ve bütün göksel ordu, ruhlarının sevdiği O'nu görmeyi tatlı bir beklentiyle özlemiş olanlara şefkat ve sevgiyle baktılar. Melekler, sinanma saatinde onları ayakta tutmak için etraflarında süzülüyorlardı. Göksel mesajı kabul etmeyi ihmal edenler karanlıkta bırakıldılar ve Tanrı'nın gazabı onlara karşı alevlendi; çünkü O'nun gökten onlara gönderdiği ışığı kabul etmek istemediler. Rab'lerinin neden gelmediğini anlayamayan o sadık, hayal kırıklığına uğramış kişiler karanlıkta bırakılmadılar. Yine peygamberlik dönemlerini araştırmak üzere Kutsal Kitaplarına yönlendirildiler. Rab'bin eli rakamların üzerinden kaldırıldı ve hata açıklandı. Peygamberlik dönemlerinin 1844'e kadar uzandığını ve peygamberlik dönemlerinin 1843'te sona erdiğini göstermek için ortaya koydukları aynı kanıtların, bunların 1844'te sona ereceğini kanıtladığını gördüler." Erken Yazılar, 235-237.

"Peygamberlik dönemleri", Milleritlerin başlangıçta 1843'e ulaştığına inandıkları, "1844'e ulaşan" "peygamberlik dönemleriydi". 1844'e ulaşan "peygamberlik dönemleri" üç peygamberlik dönemiye ve hepsi Habakkuk'un tabloları üzerinde gösterilmiştir. Üç dönemden biri 1844'e yalnızca "dokunur" ve diğer ikisi 22 Ekim 1844'e kadar uzanır. Bin üç yüz otuz beş gün, 1844'ün tam ilk gününe kadar uzanıyordu; o gün Milleritlerin ilk hayal kırıklığı geldi ve hem Habakkuk'un ikinci bölümünün hem de Matta yirmi beşteki on bakire benzetmesinin bekleme dönemi başladı.

Daniel kitabının sekizinci bölümünün on dördüncü ayetindeki iki bin üç yüz gün 22 Ekim 1844'e ulaştı ve "yedi zaman"ın Yahuda'nın güney krallığına karşı olan iki bin beş yüz yirmi yılı da orada sona erdi. Palmoni, Daniel kitabının sekizinci bölümünün on üçüncü ayetinde kendini "Harika Sayıcı" olarak tanıtır ve o sırada ortaya koyduğu peygamberlik "yapısı" ve "tasarımı", birbiriyle bağlantılı en az on zaman peygamberliğini içeriyordu.

Bu gerçekleri bir sonraki yazıda daha ayrıntılı olarak ele almaya başlayacağız.

Mesih, dünyaya akıllara ve ruhlara kazınması gereken bir ders verdi. "Sonsuz yaşam budur," dedi, "tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımaları." Ama Şeytan, "Şunu ya da bunu yapın, ve tanrılar gibi olacaksınız," diyerek insan zihinleri üzerinde çalışır. Aldatıcı akıl yürütmeye Adem ile Havva'yı Tanrı'nın sözünden kuşku duymaya ve onun yerine günaha ve itaatsizliğe götüren bir kuram koymaya yöneltti. Ve onun safsatası bugün de Aden'de yaptığı şeyi yapmaktadır. Mesih dünyamıza geldiğinde, kilisesinin temeli olarak alçakgönüllü

balıkçıları seçti. Bu öğrencilerine krallığının ve görevinin doğasını açıklamaya çalıştı. Ama onların sınırlı kavrayışı onu kısıtladı. Yazıcıların ve Ferisilerin sözlerini dinlemişlerdi; bu yüzden inandıklarının çoğu doğru değildi. Ve Mesih'in onlara söyleyecek çok şeyi olmasına rağmen, iletmeyi arzuladığı pek çok şeyi işitemiyorlardı.

Mesih, bu çağın dincilerini, zihinlerinde gerçeğe yer kalmayacak ölçüde yanlış düşüncelerle o kadar dolu buluyor. Verilen eğitimle, öğretmenler dinsiz yazarların görüşlerini karıştırıyorlar. Böylece gençlerin zihinlerine yabani ot tohumları ekmiş oluyorlar. Gençlere de yaşlılara da asla sunulmaması gereken düşünceleri dile getiriyorlar; ne tür bir tohum ettiklerini ya da bunun sonucunda toplamak zorunda kalacakları hasadı hiç düşünmeden. Review and Herald, 3 Temmuz 1900.